

Păstorița

George Coșbuc

Umbre mari răsar pe cale,
Ziua moare după culmi;
De pe coastă, pe sub ulmi,
Se scoboară mieii-n vale.
Obosit și blând popor!
Și cântând, pășește-agale
O copilă-n urma lor.

Noapte bună, soare sfânt,
Până mâine! Noapte bună!
Mâine iar vom fi-mpreună,
Tu să râzi și eu să cânt.

Mâine până-n zori te scoală,
Adă flori de-argint în poală
Și le-așterne pe pământ!

Și, murind, întinerește
Soarele de dragul ei,
Și-o cunună de scânteii
El prin păr i le-mpletește:
Mâine dacă n-oi veni.
Păru-n apă ți-l privește,
Dor de mine de-ți va fi!

Și-i va fi de soare dor!
Mâine blonda păstoriță,
Despletind a ei cosiță
Toată ziua la izvor,
Va privi cu drag la plete
Pline de-aur ce i-l dete
Soarele ascuns sub nor.